

willen graven een graf..... Wel delf dan maar het graf.....

Het brengt U geen gewin,
Wij gaan ten hemel in
en erven — Koninkrijken.

W. SCHEELE.

De J. van Bruggen sprak over het onderwerp:

Het fundament van den Kerkmuur

Te spreken over het fundament van den kerkmuur, is vandaag vrijwel overal in de wereld een hachelijke onderneming. Ge kunt immers verwachten dat men reeds op het hooren van dezen titel U met bezwaren tegemoet zal komen. Aanstands zal men van allerlei zijde U gaan zeggen, dat het wel waar is, dat er slechts één Kerk is, doch dat die eene Kerk zich in vele kerken openbaart en dat het daarom onmogelijk is DE muur van die eene Kerk aan te wijzen. Die is er wel. Maar men meent, dat Ge dien niet kunt zien. Zien kunt Ge slechts vele kerkmuuren.

En van die vele kerkmuuren (meervoud) vertelt men vandaag niet veel goeds. En men zal het zeker niet ondernemen over hun fundamenten apart te gaan spreken. Want, ach lieve, het fundament van al die kerkmuuren acht men niet anders te zijn (en dat is trouwens ook niet anders) dan misverstand en dwaasheid en hoogmoed. Daarom meent men dat al die muren maar zoo haastig mogelijk moeten afgebroken. En dat zal ook wel komen. Men werkt er aan uit alle macht. En heeft men dit nog niet bereikt, men begint al vast met over de z.g.n. kerkmuuren heen elkander handjes te geven.

Maar al klinkt het dan heelemaal niet modern en al schijnt het gansch niet up to date, wij ondernemen het vandaag — en in dezen kring met goed vertrouwen — te spreken over DEN kerkmuur, in het enkelvoud. En wij meenen, dat dit zeer actueel mag heeten. Want het is temidden van de verdwazing over de z.g.n. kerkmuuren (meervoud) hoognoodig den kerkmuur (enkelvoud) goed te kennen. Want wij voor ons gelooven nog steeds, dat er één kerk is, door één muur afgescheiden van alles wat buiten haar is. En wij danken den Heere, dat wij in dit geloof niet alleen staan maar daarbij instemming ontvangen uit de belijdenisschriften der kerk.

En van dien eenen kerkmuur wensch ik U nu vooral te wijzen HET FUNDAMENT.

Maar om alle misverstand te voorkomen is het nu eerst noodig, U er aan te herinneren, dat wij met het spreken over den kerkmuur ons van beeldd spraak bedienen. De eene Kerk, die wij gelooven en belijden wordt toch niet omringd door een echten muur van heusche bakstenen. Als wij nu toch over den kerkmuur spreken is dat dus beeldd spraak. Maar geen gezocht, en geen eigenwijze beeldd spraak. Want wij volgen hierin slechts de Heilige Schrift. Deze spreekt op meer dan een plaats over den muur der Kerk. Dat doet zij ook — en dat is de plaats, waardoor wij ons nu laten onderwijzen — in Openb. 21. Daar zegt Johannes, dat hij zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is. En Ge weet, hoe hem zoo werd vertoond de Kerk des Heeren in heerlijkheid.

Maar men nu geen oogenblik, dat aan Johannes zoo alleen dingen, die nog toekomstig zijn, worden getoond. Want de Kerk, die hij in heerlijkheid aanschouwde, wordt heden reeds vergaderd. En al verkeert die heden-reeds-vergaderd-wordende Kerk thans nog in geheel andere omstandigheden, dan waarin Johannes haar in heerlijkheid aanschouwde, zij is toch dezelfde Kerk. En voor haar geldt heden reeds de wet, die Johannes in haar heerlijkheid vervuld zag. Uit het heerlijke beeld, dat Joh. getoond werd leert Ge dus kennen de wet, waarnaar de Kerk heden moet worden gebouwd. En wij zullen dus in genen deele mee te mogen doen met degenen, die zich over de gebreken van de strijdende kerk alleen maar willen troosten met het beeld, dat Johannes van haar in de heerlijkheid zag. Integendeel wat we door Johannes hooren over straks dat moet heden gedaan; en dat moet al ons doen en laten bepalen. Zoo worden wij door wat Joh. zag niet alleen getroost, schoon dat ook, maar hooren wij hier tevens het bevel des Heeren voor Zijn Kerk.

En nu heeft het vanmiddag vooral onze aandacht, dat Joh. zag, dat het heilige Jeruzalem een hoogen MUUR had.

Daarbij zullen we geen oogenblik mogen vergeten, dat Johannes dit zag, zoals hij zelf zegt, „in den geest“. Dat wij hier dus te doen hebben met een visioen. Niemand moet dan ook meenen, dat de Kerk in de bedeeeling der heerlijkheid werkelijk door een muur omringd zal zijn, en dat de zaligheid zal worden genoten in een stad met paarden poorten en straten van goud. Dit zijn alle beelden.

Wij moeten dus vragen, wat bedoelt de Heere, wanneer Hij Johannes rondom 't heilige Jeruzalem een hoogen muur laat zien? Wat maakt Hij ons door dien muur bekend? Wat beeldt Hij daardoor af?

En op die vraag moet, gelijk ik U verder hoop te toonen, het antwoord dan zijn: De Heere leert ons hier, dat de Kerk is en zijn moet: één,

heiligen algemeen; en dat zij dit is door Christus en gemaakt wordt door den Dienst des Woords.

Want Johannes zag op dien eenen hoogen muur de namen van de 12 geslachten der kinderen Israëls. Al die namen zag hij samen op dien eenen muur. En zoo werd hem duidelijk gemaakt, dat ZIJ ALLE wonen in die eene stad. De Kerk is één. In één stad, in één vergadering ziet Johannes al Gods vrijgekochte kinderen wonen.

O, heden is dat nog zoo niet te zien. Heden houden velen zich nog op zichzelf, of vormen met anderen een eigen groep buiten de eene Kerk; een groep, waar niet gelijk het in de Kerk is en zijn moet, alléén gebogen wordt voor de wet van Christus. Maar Johannes mocht zien, dat dit zou komen. Het zal worden één kudde. Allen samen in één stad.

Doch, en dat is na wat we tevoren zeiden nu wel duidelijk, dit dient niet enkel tot onze vertroosting, maar wijst ons tevens den regel voor wat thans te doen is. Want de Kerk moet heden gebouwd worden naar het voorbeeld, dat ons hier wordt getoond. En wij hebben dus bij al ons kerkelijk handelen immer weer te vragen, of het beantwoordt aan den stijl van het heilige Jeruzalem en bevorderlijk is aan het samenwonen van het gansche volk des Heeren. En wees ons, wanneer we daar geen ernst mee maken en de eenigheid der Kerk niet zoeken te onderhouden. Wie de eenheid der Kerk schendt, stelt zich diep schuldig.

Maar de muur, dien Johannes zag, spreekt van meer dan van de eenheid der Kerk. Hij spreekt ook van haar heiligheid. Want hij is zeer hoog. Zoo hoog, dat

Een van de vele plaatsen, in en buiten de stad, waar men de ruim 150 bussen opstelde.

niemand er zelfs maar overheen kan zien en hij 'n volkomen afscheiding bewerkst. Bovendien staan in zijn poorten, die reeds door hun opschrift doen weten, dat zij slechts aan de stammen Israëls toegang verleen, wakende engelen. En dit alles leert U wel duidelijk, dat het heilige Jeruzalem een afgebakend gebied is. Het is een gesloten stad, een afgezonderde vergadering, een heilig volk. Niet ieder heeft er toegang. Alleen de burgers van Sion mogen hier binnentreden. En voor deze heiligheid der Kerk hebben we dan naar het gebod, dat ons hier wordt geleerd evenzeer te ijveren als voor haar eenheid.

Doch ook hiermee is nog niet alles gezegd. De muur, dien Johannes om het heilige Jeruzalem zag, onderwijst ons niet alleen de eenheid en de heiligheid der Kerk, maar evenzeer haar algemeenheid. Want zie, deze muur heeft twaalf poorten. Naar elke windstreek drie naar het Oosten en drie naar het Noorden; drie naar het Westen en drie naar het Zuiden. Want Christus zondert Zijn volk wel van de wereld af, maar Hij wil van Zijn afgezonderd volk geen clubje of groepje maken. Hij zoekt de gansche wereld en zet Zijn Kerkstad naar alle windstreken open. Want Hij vergadert in haar uit alle volk en taal en natie. En Hij biedt in Zijn Sion plaats aan actieve naturen en aan zwaartillende geesten; aan menschen uit de wereld en aan die in de scholen der wetenschap zijn. In Zijn Kerk wordt heel de bonte verscheidenheid der menscheid bijeengebracht.

En nu wij zoo eerst gezien hebben, dat de muur, dien Johannes rondom het heilige Jeruzalem zag, de symbolische aanduiding is van de eenheid en de heiligheid en de algemeenheid der Kerk, nu interesseert het ons in hooge mate zijn fundament te kennen. Want ge weet, wat het fundament voor een muur is. Daardoor wordt heel de muur gedragen. Daaruit rijst hij op. Alleen door zijn fundament staat de muur daar. En als Johannes nu bijzonder het fundament van den muur gewezen wordt, dan wordt hem zoo gewezen, dat, waardoor de Kerk één is en heilig en algemeen. Dat, wat haar één, heilig en algemeen maakt.

En dat goed te zien is voor heden van de grootste betekenis. Want hierover loopt heden eigenlijk heel de strijd, die er gevoerd wordt om- en over de Kerk.

Dat de Kerk één is, en dat in die eene Kerk vergaderd moeten zijn, ja als broeders moeten samen wonen, ALLEN, die van het Huis des Heeren zijn, dat stemt ieder, die over de Kerk spreekt graag toe. De synodocratische kerken en de menschen van den Wereldraad van kerken spreken daarover wel drukker dan velen en doen daarbij graag, alsof zij alleen

werkelijk over de eenheid der Kerk bewogen zijn. En het is nu eenmaal hun gewoonte om ons te verwijten, dat wij de eenheid der Kerk niet zoeken, ja dat wij die door heel ons doen, dat men drijven belijft te noemen, schenden. Maar daar is geen steek van waar. De eenheid der Kerk gaat ons niets minder, ik durf zelfs zeggen, wellicht meer ter harte dan allen, die zich tegenover ons stellen. Dat de Kerk een is, en dat in alle kerkelijk handelen haar eenheid moet gezocht — is een zaak, waarover we 't allen eens zijn. Maar de groote vraag is: HOE moet dat gebeuren. Het verschil loopt over de vraag, waardoor de eenheid der Kerk bereikt wordt?

Daar zijn er tegenwoordig ook in eigen kring die maar één thema meer hebben, en die alleen nog zeggen: Wij moeten toch ALLES en ALLES doen opdat de Kerk weer één worde. En die daarbij meenen, dat anderen onder ons zich om die eenheid veel te weinig bekommeren. Maar dit is de zaak niet. De eenheid der Kerk gaat allen onder ons wel zeer ter harte. En dat wij voor haar ALLES moeten doen, daarover zijn wij het wel eens. De vraag is slechts: wat is dat ALLES, dat wij moeten en mogen doen?

En zoo is er ook geen verschil over, dat de Kerk heilig en algemeen is en zijn moet en dat wij ons daarvoor hebben te beijveren. Daar zijn er ook hier wel, en ook wel onder ons, die tot de anderen zeggen: „Gij hebt een veel te enge en benepen opvatting van de Kerk. Vergeet toch niet, dat de Kerk algemeen is en zijn moet en dat zij plaats moet geven aan heel de bonte verscheidenheid, dergenen, die Christus met Zijn bloed heeft gekocht. Maar ook hierin zijn we het wel eens. De vraag blijft slechts: Waardoor die algemeenheid wordt bewerkt? Hoe zij zal worden verkregen?

De gansche vraag, waar het vandaag in allerlei verwarring om gaat is: Wat is het fundament van den muur, die ons de eenheid, heiligheid en algemeenheid der Kerk symboliseert? Waaruit rijst die muur op?

En zie, dat wordt Johannes nu zeer opzettelijk en duidelijk gewezen.

Johannes zag dan, dat de muur, rondom het heilige Jeruzalem 12 fundamenten had. En dat predikt ons al aanstands, dat wat we tot heden zeiden geen onmogelijkheden zijn. Dat dit niet maar wat schimmige idealen zijn, maar dat dit alles op vasten bodem steunt en zeker is.

En meer: op de 12 fundamenten van den muur zag Joh. namen geschreven. En door deze benaming van de fundamenten leeren wij die nu beter kennen en worden we aangaande de vastheid van den muur en over de wijze, waarop wat hij aanwijst tot stand zal komen, nog nader onderwezen.

Joh. las nu de namen van de 12 Apostelen des Lams, en wordt bij de vraag naar de vastheid van den muur dus verwezen naar de Apostelen. En die worden nu uitdrukkelijk genoemd: Apostelen des Lams. Want het Lam is de garantie voor de totstandkoming van wat de muur ons aanwijst. Hij is de bewerker van de eenheid en de heiligheid en de algemeenheid der Kerk. De Schrift zegt elders ook, dat Hij van het fundament van Apostelen en Profeten de uiterste hoeksteen is. De Kerk is CHRISTELIJK. Zij rust in Christus en verrijst uit Zijn werk.

En deze Christus wordt hier nu niet zonder betekenis genoemd Het Lam. Want door zijn offer aan het kruis heeft Hij het recht tot den bouw van Zijn Kerk verworven. En door dat KRUISOFFER bewerkst Hij de eenheid en heiligheid en algemeenheid van Zijn volk. Want bij dat kruis, dat al de Zijnen tot delging van hun schuld zoeken, leeren zij om Christus, hun lieven Zaligmakers wille, die hen tevoren alzo heeft liefgehad, ook elkander liefhebben. En door Zijn offer aan het kruis, reinigt Hij Zijn volk om een heilig volk te zijn. En dat eene kruisoffer van Christus is het eene noodige voor alle menschen. Juist als de gekruiste vergadert Hij een algemeene Kerk.

Maar nu mag het ons niet ontgaan, dat Johannes op de fundamenten van den muur toch niet las den naam van het LAM, maar van de APOSTELEN des Lams. Van hen, die Hij uitverkoren had om van zijn lijden GETUIGEN en van Zijn kruiswerk PREDIKERS te zijn. Want wel is het HET LAM, die de eene, heilige algemeene Kerk vergadert. Maar als Ge vraagt, hoe Hij dit doet, dan moet het antwoord zijn: Door Zijn woord, dat krachtig is door Zijn Geest.

Het is door de PREDIKING van Hem, den Gekruiste, dat Hij de eenheid van al Zijn volk bewerkst. Want de geloovige aanvaarding van de PREDIKING des kruises maakt allen van één hart en van één wil en leert allen de eenigheid der Kerk te onderhouden.

En het is al weer door de PREDIKING van Hem, den Gekruiste, dat Hij de heiligheid van Zijn volk bewerkst. Want Hij wederbaart ons, die van nature onheiligen zijn door het Woord der waarheid.

En tenslotte is het weer door de PREDIKING van Hem den Gekruiste, dat de algemeene Kerk vergaderd wordt. Want die PREDIKING doet Hij uitgaan tot alle volken.

Zoo is Hij — HET LAM — degene, die de eene, heilige, algemeene Kerk vergadert. Daarom, al zien we van de heerlijke dingen, die het visioen van het nieuwe Jeruzalem ons aanwijst heden nog nauwelijks iets schemeren, nochtans twifelen we niet, of deze

Kerk is er
lijk gezien
geloof in
belijden: D
het is onze
CHRISTE
van ons en
Zij is van

Maar nu
gadert en
PREDIKIN
Jeruzalem
de APOS

Thans
beuren als
praten. V
nezing van
Schrift he
heilige Jer
conferentie
APOSTEL
Kerk heeft
beleden, d
Kerk gebo
bediening

Daarom
we toch a
van de K
mogevoor
wat we in
zuivere be

En nu w
dat wij no
kerken mo
zeggen: M
anders doe
als dat vo
wilt Ge da
immers ni
gadering d
toch niet
lijkheden,
Woords. D
hoffelijkhe
begeeren h
geeren der
zijn. Maar
en duidelijk
moeten we
helder uitk
dienst, die
meenschap

Met des
moet men
wat er ka
te bewerk
middel voo
heid en de
gevonden.
Woords. E
wij onzelf
te nemen.

Er is ve
biddend te
Woorddien
hier in Ka
der Kerk
geschoot w
ten, opdat
van dat W
En wat is
zusters, d
slapping, c
Hoogescho
het onderz

O, bidt,
teruggeke
nemen. Bid
ne en gewi
der Kerker
Kerken kur
om tot een
vergaderd

O, ik w
dwaasheid
Schöoldag
blazen van
En die m
hier in Ka
den weg n

En inder
eenheid de
bene een a
En wie
bereiken, k
Maar wie g
is, die Zijn
om alleen
dus versta
is, waardoor
pen zoekt
en hij bege
stand wor
zegt hij da
logische H
ook Gij hi
zoeken.

Er is ve
biddend te
Woorddien
hier in Ka
der Kerk
geschoot w
ten, opdat
van dat W
En wat is
zusters, d
slapping, c
Hoogescho
het onderz

O, bidt,
teruggeke
nemen. Bid
ne en gewi
der Kerker
Kerken kur
om tot een
vergaderd

O, ik w
dwaasheid
Schöoldag
blazen van
En die m
hier in Ka
den weg n

En inder
eenheid de
bene een a
En wie
bereiken, k
Maar wie g
is, die Zijn
om alleen
dus versta
is, waardoor
pen zoekt
en hij bege
stand wor
zegt hij da
logische H
ook Gij hi
zoeken.

O, ik w
dwaasheid
Schöoldag
blazen van
En die m
hier in Ka
den weg n

En inder
eenheid de
bene een a
En wie
bereiken, k
Maar wie g
is, die Zijn
om alleen
dus versta
is, waardoor
pen zoekt
en hij bege
stand wor
zegt hij da
logische H
ook Gij hi
zoeken.

O, ik w
dwaasheid
Schöoldag
blazen van
En die m
hier in Ka
den weg n

En inder
eenheid de
bene een a
En wie
bereiken, k
Maar wie g
is, die Zijn
om alleen
dus versta
is, waardoor
pen zoekt
en hij bege
stand wor
zegt hij da
logische H
ook Gij hi
zoeken.

O, ik w
dwaasheid
Schöoldag
blazen van
En die m
hier in Ka
den weg n

En inder
eenheid de
bene een a
En wie
bereiken, k
Maar wie g
is, die Zijn
om alleen
dus versta
is, waardoor
pen zoekt
en hij bege
stand wor
zegt hij da
logische H
ook Gij hi
zoeken.